

Savet za borbu protiv korupcije je nekako pred prvomajске praznike predstavio svoj izveštaj o pravosuđu i odnosu vlasti prema sudovima i tužilaštvima. U izveštaju piše da se, gle čuda, ni nova vlast nije odrekla uticaja na sudije i da je nezavisnost sudova i sudija, odnosno samostalnost tužilaštava i tužilaca zapravo samo deklarativna.

A pritisak, osim političara, koji prete sudijama ako im se ne sviđa suđenje i odluka, vrše svi - predsednici sudova, javni tužioci i stranke, "a veoma često se čuju glasovi iz Ministarstva pravde da je potpuno pogrešan trend nezavisnosti pravosuđa koji se kod nas forsira."

Pogađate, niti su mediji bili zainteresovani (osim Danasa koji je jedini svojevremeno i objavio kompletan izveštaj Saveta o medijima i pritiscima političara na medije, kojeg su se svi setili tek kad je umrla Verica Barać), niti su se političari trudili da prokomentarišu sadržaj izveštaja o stanju pravosuđa. Za političare razumem. Izveštaj se odnosi na njih, pa je i logično

Izveštaj Saveta za borbu protiv korupcije o stanju u pravosuđu i pritiscima političara na sudove i tužilaštva, kao i za vreme života Verice Barać, jednostavno je prećutan u medijima

da ne žele da se oglašavaju. Najradije bi da bude zaboravljen. Međutim, ono što mi nikako nije jasno jeste zašto mediji prećutkuju izveštaj Saveta za borbu protiv korupcije? Verovatno zato što je većina medija u Srbiji i dalje u državnom vlasništvu, pa neće da se zameraju, a kako kaže jedna jevrejska poslovice - Ne pluj u bunar iz kojeg ćeš piti. Izveštaj Saveta je, kao i za vreme života Verice Barać, jednostavno prećutan. Tako je nastavljena stara praksa, čak i sa novom vladom, da se rad Saveta gura u stranu i ignoriše. Paradoksalno je da je Savet vladino savetodavno telo i da ga finansira država, ali od njegovog osnivanja nije koristila njegove usluge, niti ju je to zanimalo. Izveštaji Saveta su korišćeni samo u slučajevima 24 sporne privatizacije i to ne zato što je vlada želela da se to pitanje reši, nego zato što je Evropska unija pritisla domaće političare u Srbiji da reše to pitanje.

Vratimo se pravosuđu. Savet u svom izveštaju navodi da su se pritisci i pretnje sudijama i tužiocima povećali u protekle dve godine vlasti naprednjačko-socijalističke koalicije. Začudjeni?! Mi čak ni najmanje. Nema vlasti koja neće potpunu kontrolu institucija, nazovi nezavisnih tela i druge dve grane vlasti - sudske i zakonodavne, kao ni života građana. Setite se samo slučaja Snouden. Totalni nadzor. Zato i ne čudi nedostatak poverenja građana u pravosuđe, u njegove odluke, u raspodelu vlasti (postoji li to još!) i dobre namere vlasti da nešto preokrene. A baš zbog toga je ne samo smešno, nego i krajnje licemerno kada domaći političari čestitaju Dan slobode medija. I bivši i sadašnji. Jednom rečju, mediji u Srbiji su i dalje u stalnom paničnom strahu od vlasti i mole boga samo da država ne izađe iz medija, jer tržišnu utakmicu ne bi preživeli, pošto samo proizvode gubitke koje država pokriva od naših para. I to sve, pošto je jasno da nema "besplatnog ručka", u zamenu za ćutanje medija o korenitim i nerešivim problemima ovog razorenog društva.

Ipak, o reformi pravosuđa nijedna partija ne govori rado. Setimo se samo one radikalsko-socijalističke podele sudijskih i tužilačkih mesta u pravosuđu po principu udela u vlasti. Srpsko pravosuđe se od toga ni danas nije oporavilo. A građani će radije i sve više da idu put Strazbura, u Evropski sud za ljudska prava, pošto pravdu u svojoj zemlji ne mogu da dobiju. Čak ni kada se, kako naivno veruju, učlane u neku od vladajućih partija.